

LEGELSŐ HELY

Négy négyzetméter. Ha a dupla matracot úgy állítjuk be, hogy a menetelő svábbogarak útja épp a kartonokból felépített polc és a matrac széle között vezet, akkor épp elérjük a karbidlámpa kapcsolóját, ami hasznos lehet. A légóparancsnok ezerszer megmondta, nyílik talán a krumplicsák-sötét folyosóról egy titkos lejáró, hidegnyirok-falakon tapogatózva még mélyebb és odvasabb rejtekek felé. Huzatban a legjobb hallgatni el. Távolodjunk a huzattól, araszolva, mint a tűztől. A huzat, ahol a Nap helyét a szél veszi át, minden élőnek tudni kell, elfelé űz az élettelen átalakulás, az égitest helyett a földitest rombolásának törvényei elől. Mintha kincset keresnénk a fénytől egyre távolabb - ahol még a gyertya is elalszik, mert a levegő már-már cseppfolyós bányamélyében az itt-ott megrekedt csillék talán megidézik egy házőrző képét, szőrük nincs, simogatni nem lehet, de mégis, körbevesznek, kiszolgált, de biztonságot sugárzó kutyaként őrzik az álmokat konzerváló, fénytelen, a túlélés extázisát kirajzoló végső, de ha megérjük, akkor a számunkra fenntartott legelső helyet.

KORPASZEM

Mutatjuk a fésűt a fáknak, mert kócosak.
A fésű, zöld műanyag, harmadik foga
törött, az első és a második között megül
egy korpaszem. A fák szelet kérnek
fésűnek, de a szél nem fésül, csak
zúg. A zúgás tovább kuszálja a fáknak
a rendet. A zúgásban vad lesz
a megszelídült évszak, morgós a tavasz,
a nyár viczorog, bosszús az ősz és
kőszáraz a tél. Tükröt mutat nekünk
a fa, a folytonos növéstől, a lelketlen
fotoszintézistől eltorzul az arcunk -
mi ezt nem tehetjük. *Fésülködünk
a tükörben.* Rendezetten, *szótlan.*
Elrejtőznénk, de mindenholn látzunk.
Halálunk is fényes, szikrázik, visszaveri
az időt. Az *üvegkoporsó* mindegyik lapján
újabb üvegkoporsók tükröződnek.
De van-e a tükröződésnek ideje, ha
majd a bomba robban, amiben a felhő
ki nem csapódna semmiért, és eső helyett
valami óriási fésűből hullanak
mindenhová a korpaszemek?